

ὕπερασπίζοντας ἕνα πένθος
ἀπὸ παγώνια κι ἄμορφα κορίτσια

ΚΩΣΤΑΣ ΣΠΑΡΤΙΝΟΣ

ΠΟΙΗΜΑ

★

Ἔμαθα ἤχους καὶ συλλαβές
Ἔμαθα λέξεις καὶ σταυρόλεξα
καὶ παραγράφους
καὶ παρενθέσεις

Ἔγραφα στίχους στὸ χαρτί

Δὲν εἶχα μέλι καὶ καρύδια,
Δὲν εἶχα σίδερο καὶ φωτιά
οὔτε κλειψύδρα
οὔτε πυξίδα

. . . . .

(ὁ ποιητὴς δὲ γράφει πιά στίχους ἀρχί-
ζει πάλι μὲ μιὰ θρῆσιὰ κολλημένη στοῦς
τοίχους δημοσίου ἀποχωρητηρίου).

ΑΝΤΩΝΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΩΤΗΣ

ΔΥΟ ΟΜΟΤΡΟΠΙΑ ΣΧΗΜΑΤΑ

★

1
Δὲν εἶναι μόνο ἡ ἀμφιβολὴ
οἰκειότητα τοῦ στοιβαγμένου σήμερα
στὸ δρόμο ἔξω
εἶναι κι' αὐτὰ τὰ ψυχρὰ ἀτέλειωτα κάγ-
κελα

πού δὲν προστατεύουν τίποτε,
ἀλλὰ ἔγιναν ξαφνικά οἱ πῖθ γεροὶ ἄρμοι
μιάς ἀδυσώπητης ἀπεραντοσύνης

2

Εἶναι στὴ φύση τῆς μοναξιάς
νὰ μεγαλώνει—

ἔξω ἀπ' τὴν ἑμίχλη,
πέρα ἀπ' τὸ πραγματοποιήσιμο πλάτος
τῆς εὐαισθησίας τῶν παραθύρων,
μακριὰ ἀπ' τὶς βαρεῖες κατάκλειστες πόρ-
τες
πού πίσω τους παραμονεύουν πεινασμένες
οἱ ἀποστάσεις

ΒΑΣΙΛΗΣ ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑΣ

ΔΥΟ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

★

1

Βαθαίνει μαυροκόκκινο
Βελοῦδινο μολύδωμα
τοῦ μελανοῦ.

2

Ἄνεα ὠκεανὲ
τοῦ πόθου ἀπύθμενε θυθὲ
σὲ καταπίνω.

ΑΛΕΚΟΣ ΜΑΡΑΣΙΛΗΣ

Ο,ΤΙ ΑΠΟΜΕΙΝΕ.....

★

—“Ο,τι ἀπομείνει ἀπὸ τὴ θύελλα
εἶναι τὰ ματογιάλια πού μοῦ χάρισε
γιὰ νὰ κυττάξω τὴν θόνη
μέσα ἀπὸ τὸ κελλί τῆς φυλακῆς.
Εἶναι ἡ ἐπανάσταση πού τετραγώνιζα στὸ
τετράδιο,
γιὰ νὰ ἐξισώσω τὴν ὑποχώρηση τῆς
ἤττας.

“Ο,τι ἀπομείνει ἀπὸ τὸ μεγαλεῖο τοῦ πα-
γωνιοῦ

εἶναι τὰ μαδηγμένα φτερά
πού τραυματίζουν τὴ χειραφία
καὶ θαμπώνουν τὰ θρυμιματιμένα κιάλια,
γιὰ νὰ μὴ ξαναφανοῦν
οἱ γυμνὲς φργοδρες
στὴ διπλανὴ πολυκατοικία,
γιὰ νὰ μὴ ξαναστυλωθῇ
ἡ νεανικὴ ἐνδραση
στὸ κατὰστροφικὴ τῆς ἑμίχλης.

ΒΑΣΙΛΗΣ ΚΑΘΑΡΕΙΟΣ

ΠΑΡΑΛΗΡΗΜΑΤΑ

★

1

Πολλὲς φορές σκαλίνει ὁ λογισμὸς μου
στὰ σῶρνια
καὶ ἔλειπει ἐκεῖ νὰ θεμελιώνονται
περιθόλια Ὀμορφιάς φωταγωγημένα,
πού μέσα τους τραγουδοῦν ἄγγελοι
τὶς στέρες ἰδέες τοῦ Θεοῦ.
Πιστεύω τότε,
πὼς λουφάζουν μέσα μου ὑπερφυσικὲς ἑν-
νάμεις.

2

Ὀνειρεμένες ἐπιπολαιότητες
ἀνάμεικτες μὲ λάγνες ὀρμές
κι' ἀλλοιωμένες μουσικὲς
μὲ παίρνουν συχνὰ καταπόδι.
Ὡ! ὁ σκελετός μου φορεῖ τότε
ἕνα καινούργιο ἐρωτικὸ σῶμα!
Ἀνήκουστη κοσμογονία.

3

Τὰ πάρκα θησαυρίζουν τοὺς σφυγμοὺς τῆς
ἀκινήσιας.
Ἡ πολιτεία συμπυκνώνει τὰ ρίγη τοῦ
ἄγχους.
Τι βαθὺ εἶναι τὸ βάθος τοῦ κόσμου!
Ἰσως νᾶναι ἔλ' αὐτὰ
οἱ ἐνστικτώδεις ρυθμοὶ τοῦ θανάτου.

ΜΑΡΙΝΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

*

1

Στὸ Στάδιο, μνήμιες
στὸν Ὑμητό, κεραίες....
στὴ Συγγροῦ; τσίρκο!
Μούχλα στὸν Κεραμεικὸ
καὶ στὴ Γλυφάδα.... νέγροι.

'Αθήνα

2

Στὰ Κάστρα, φίδια
ποὺ γεύονται κεράσια
ἀπ' τὸν Χορτιάτη,
σὰ χορταίνουν τὰ μῆλα
ἀπ' τὸν Ἅγιο Θανάση.

Τι-βί=Διασκέδαση

3

Λάλα κι' Ἐλπίνωρ
μὲ σούρφانو σεντόνι
στὴ σαλμακίδα:
Καὶ πίσω ἀπὸ καθρέφτες
ὑποκριτὲς διαβάζουν.

4

Πῶς κατάφερες,
ἐσύ, στυφὴ γαλιάντρα,
νὰ τὸν πλανέσεις;
Στῶν Σπαθίων τὴν κοιλάδα
ἢ μύτη σου πληγώνει.....

ΓΙΩΡΓΟΣ ΒΕΗΣ

ΤΑ ΤΑΝΚΑ ΤΗΣ ΜΟΝΑΞΙΑΣ

*

1

Μὰ δὲ θὰ μπορεῖς
σὰν ἀδειάσουν οἱ λίμνες
νὰ φέρεις βροχή,
σὰν τὰ ἐλέφαρα κλείσουν
τὴν ἀγάπη νὰ φέρεις.

2

Πῶς προδόθηκαν
στάλες ἑροχῆς στὰ πρῶτα
δάκρυα ἡλίου,
γελάστηκαν οἱ ψυχροὶ
ταξιδιώτες τοῦ Χάρου.

3

Πίνεις, καφέδες
τὰ σύννεφα σὲ στόμα
θεοῦ' μελάνι
ὁ οὐρανὸς καὶ ὀρέχει'
μὰ στάξεις αἱμάτινος.

4

Χειρονομίες,
γύρω ἄδειες καρέκλες,
σὰν ἀπορίες.....
Τι θὰ μᾶς ποῦν οἱ ἄλλοι;
Γέρασα ἢ ἀκόμα;

ΓΙΑΝΗΣ ΤΖΑΝΗΣ

ΟΙ ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ

*

Οἱ σύντροφοι τελειῶσαν ἕνας - ἕνας
Μὲ χαμηλωμένα τὰ μάτια

Γ. Σεφέρης

Γ.Σ.

Στὴν ὄχθη τὸ παλιὸ πλατάνι ριζωμένος
γίγαντας
Ἄντικρυ δυὸ πουλιὰ φλυαροῦν καθημερινὰ
προβλήματα
Ὁ ἥλιος δηματίζει ἀπογευματινὸς δια-
βάτης

'Ανάμεσα στὰ κλώνια

Τοπίο

Τὰ χεῖλια γεύονται τὸ νέκταρ τὸ ἐπιούσιο.
Ποῖος ἔσκυψε ν' ἀφουγκρασθῇ
Τὸν ἀνεπαίσθητο τῶν φύλλων θόρυβο
Ποὺ κόβονται καὶ πέφτουν ἕνα — ἕνα
Μὲ τὴν ὄψη χλωμῇ
Καὶ τὰ μάτια χαμηλωμένα;